

scrisoare de început | pag. 1
Părintele Lavrentie de la Frăsinei:
„Dreptatea este numai pe Cruce!”

editorial | pag. 3
Ultima șansă,
de Virgiliu Gheorghe

prăznuiri | pag. 6
Părintele Lavrentie de la Frăsinei:
„Cea mai mare minune este schimbarea omului”

mărturii | pag. 12

școala părinților | pag. 14
Jocul – esența copilăriei,
de Psih. Irina Petrea

pag. 18
Wi-Fi – agresiunea invizibilă (III),
de Lect. univ. dr. Andrei Drăgulescu

știința de a iubi | pag. 22
Lupta noastră pentru dragoste:
„Pe bune acum, iartă-mă!” (I)
de Părintele Igor Spartesny

cu noi este Dumnezeu | pag. 26
Monahul Sofronie de la Cernica:
„Să ne rugăm unii pentru alții,
ca să ieșim la liman”

dialog cu cititorii | pag. 33
Oare chiar m-am întors de la Essex?
de Părintele Petru Buran

pag. 40 | cuvântul duhovnicului
Părintele Melhisedec, Starețul Mănăstirii Lupșa:
„Să purtăm durerile lumii în inima noastră”

pag. 47 | teologica
Mitropolitul Ierótheos al Nafpaktosului:
Ce este Rugăciunea minții în inimă? (V)

pag. 50 | convertiri
Părintele James Bernstein:
„Așa cum a făcut Apostolul Pavel...” (II)

pag. 57 | minuni
Părintele Lavrentie de la Frăsinei:
„Du-te la Doctorul cel mare!”

pag. 61 | biblioteca noastră
Sfânta Împărăteasă Alexandra a Rusiei:
„Să învățăm să iubim”

pag. 63 | cuvinte vii
Cealaltă „Mioriță”.
Gestionarea eșecului,
de Sergiu Ciocârlan

pag. 67 | interviu
Regizorul Andrei Negoită:
„Căutând un *American Dream*,
am găsit un *Romanian Dream*” (I)

pag. 74 | mărturii

pag. 76 | actualități

pag. 79 | concursuri

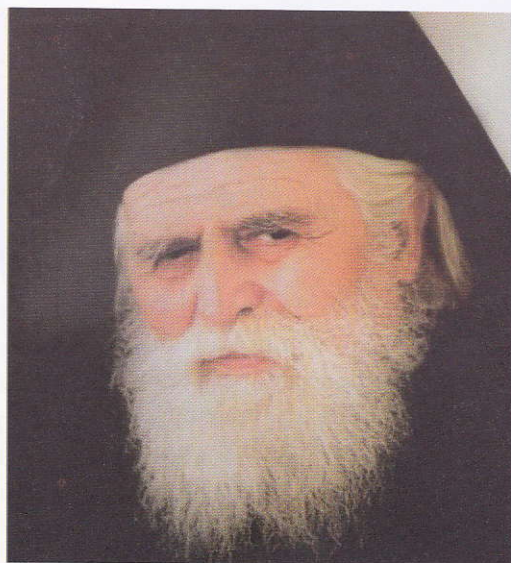
PĂRINTELE LAVRENTIE DE LA FRĂSINEI
† 20 IULIE 2002

„Dreptatea este numai pe Cruce!”

Când ai o ascultare grea, copilul meu, dacă nu se poate să nu te tulburi, atunci, cel puțin, e necesar să încerci să-ți înfrânezi limba, după cuvântul psalmistului: „Tulburatu-m-am și n-am grăit” Psalmi 76:4. Și eu am avut uneori ascultări pe care credeam că e cu neputință să le duc la bun sfârșit, dar, ca să evit deznădejdea, știind că tristețea i-a ucis pe mulți și nu se află nici un câștig dintr-însa, întorceam mintea înăuntrul meu și îi dădeam acolo de lucru cu rugăciunea. O astfel de ascultare a fost la oile mănăstirii, pe la sfârșitul anului 1945. În ascultarea aceea am stat până în 1948 și, într-adevăr, aveai multă liniște dacă știai să faci treaba, dar și multe ispite.

În timpul rugăciunii, ia aminte la tine însuși, adună-ți mintea în cuvintele rostite, oprindu-te la fiecare cuvânt, încearcă să-l rostești cu durerea inimii și căință. Și, îți spun, atunci când făceam așa, nu voiam să mai stau de vorbă cu nimeni și, chiar de mă chema cineva, mă duceam cu silă. De atunci mi-am dat seama că grăirea în deșert izvorăște din iubirea de trândăvie.

Îmi mai aduc aminte, fiule, un sfat al Părintelui Silvestru: „Ia aminte, Gavrilă, la duhul întristării, căci cu oile fiind, ai mult de furcă cu el. Din întristare vin agitația, furia, nemulțumirea de propria ascultare, apoi gânduri de-a o părăsi. Și atunci locul în care stăteai înainte îți devine insuportabil. Apoi, demonul plictiselii te atacă și-ți sugerează să stai de vorbă singur, ori cu animalele, ori cu un altul. Și vorba multă te va lipsi de umilință și evlavie față de canon ori pravilă. Trândăvirea

„Fiule, nu fugi de greu! Unde e greu e și cununa mai mare!”
(Părintele Lavrentie)

îți naște în suflet repulsia de orice fel de conversație duhovnicească și astfel devii incapabil să mai primești sfaturi bune”.

„SMERENIA VĂ DUCE LA DRAGOSTE”

Ia aminte la acestea! Calea de scăpare e munca și păzirea minții cu rugăciunea, căci toate stările rele se nasc din gândurile rele. Nefind alungate din minte prin rugăciune, se transformă în cugetări permanente, apoi prin închipuire pătrund în suflet și nasc în el stări sufletești rele: ori de desfătare, ori de deznădejde, ori de lenevie, ori de necredință.

Și, dacă te cerți cu cineva, spune doar atât: „Iartă-mă!” - și nu mai mult. Nu vă

îndreptățiți, ci atât să spuneți: „Am greșit, iartă-mă!”. Ce este mai mult este de la draci! Dacă stați jos cu mintea, nu cădeți. Cum v-ați înălțat, gata, ați căzut!

Smerenia arde pe draci, fiule, nici postul, nici rugăciunea, nici o altă nevoie nu e urâtă de draci ca nevoia aceea de a-și învăța omul mintea să se prihănească pe sine. Stai jos și smerește-te! Stând jos, n-ai cum să cazi. Orice-ai face, să zici că n-ai făcut nimic și că nu ai putere dacă nu ți-ar fi fost dată ție de Sus. Smerenia este cea mai mare virtute, care vă poate duce la dragoste.

Se spune că un frate citise la Faptele Apostolilor că omul trebuie să fie mort pentru lume și nu înțelegea cuvântul acesta. Atunci, s-a dus la Sfântul Antonie și l-a întrebat despre aceasta. Iar Sfântul l-a trimis pe frate la cimitir să laude morții până seara, apoi să se întoarcă la chilia lui. Fratele făcând așa, s-a întors, și Sfântul l-a trimis a doua zi să-i ocărăască. Făcând și aceasta, s-a întors la chilie, iar Sfântul i-a zis: „Ei, fiule, când i-ai lăudat pe morți, ți-au răspuns?” „Nu”. „Dar când i-ai ocărat?” Fratele, și de data aceasta i-a răspuns că nu. „Ei, așa să fii și tu, ca morții. Când te laudă cineva să nu te înalți cu mintea, și când te ocărăște, să nu te tulburi. Atunci înseamnă că ești mort lumii”.

Uită-te la televizorul duhovnicesc care este inima ta și acolo roagă-te după Ceaslov! Iar dacă nu-ți place canalul acesta, îți recomand altul și o altă emisiune ce e bine vizionată la 12 noaptea: să citești la Psaltire câte o catismă și te asigur că vei scăpa de acest obicei de-a pierde timpul nopți de nopți în zadar. Vezi că văd tot ce faci, prin satelit! Mintea să se roage și mâinile să lucreze!

„SĂ TE SILEȘTI PÂNĂ LA CAPĂT!”

Dacă cei ce merg la mănăstire ar ști ce amărăciuni îi așteaptă acolo, nimeni n-ar mai merge la mănăstire. Și dacă oamenii din

lume ar ști ce fericire îi așteaptă pe monahi (bineînțeles, pe cei care fac ce trebuie), toată lumea ar merge la mănăstire. Dacă ai intrat pe poarta cea strâmtă și îngustă, trebuie să te silești până la capăt! Să nu te gândești vreodată că era mai bine să ai copii. Copiii să-ți fie virtuțile, să ai copii duhovnicești. Nu uita că numai cei ce se silesc pun mâna pe Împărăție!

În această lume, dreptatea este numai pe Cruce, adevărul doar în Cer și numai smerenia biruiește toate uneltirile și cursele vrăjmașului. Orice ai vedea și ai auzi, să zici că n-ai văzut și n-ai auzit nimic. Să fii ca un mort și să nu judeci pe nimeni. Să vezi mereu numai ce e bun și să fii mereu primul care-și cere iertare. Orice-ai greși, să zici: «Blagoslovește și iartă, c-am făcut-o fiartă!». Să fii ca albină care ia din fiecare floare numai ceea ce e bun. Otrava o lasă acolo, în floare. Și tu să iei de la fiecare om numai ce e bun, iar răul să-l lași acolo.

Ceea ce semănați în jurul dumneavoastră, aia și culegeți, de aceea căutați să semănați bunătate și veți afla bunătate de la Dumnezeu. Răsplata să o așteptați numai de la Cel de Sus, și aceea să fie iertarea păcatelor. Nu căutați decât voia Preabunului Dumnezeu, cereți doar a Sa voie, și care va fi aceea, pe aceea să o faceți.

De câte ori vezi că se rupe ața, adică legătura ta cu Dumnezeu, s-o înnozi îndată. Să nu lași să treacă mult timp, căci după aceea îți va fi mai greu! ■

*Din „Părintele Laurentie, omul lui Dumnezeu”
de Monahul Miron (Laurențiu Mihai Păun)
Ed. Preșcoala, 2018*

**Grupaj realizat de
Ana Gheorghiu**

ULTIMA ȘANSĂ

Nu știu la alții cum a fost, dar când mă gândesc la cum am ajuns noi, românii de azi, mă cuprinde un sentiment de profundă tristețe și chiar de deznădejde. Nimic parcă nu mai funcționează. Cei mai mulți au dezertat și au luat-o complet pe cont propriu aici sau în străinătate. Disoluția a cuprins parcă toate structurile sociale, economice, culturale – și chiar, de ce să nu o spunem, însăși credința în Domnul este tot mai alienată. Care să fie cauza?

Ne gândim că ai noștri conducători ne-au trădat sau că serviciile secrete au lucrat pentru străini, sau poate că am fost prea mediocri și prea incompetenți ca să ne luăm în mâini soarta ca popor. Televiziunile cu programul lor anticreștin și antiromânesc, manelizant și destrăbălat, ne-au schimbat firea minții, iar marii intelectuali ne-au trădat și ei, disprețuindu-și neamul și nerecunoscându-i valorile. Ori poate pentru că am fost prea hoți și ne-am furat singuri căciula? Toate acestea par corecte, de aici izvorând un șir infinit de critici la adresa tuturor – mai puțin la a noastră, care, bineînțeles, suntem întotdeauna victimele. Rămâne totuși un „dar”, care naște revolta ce mă cuprinde atunci când nu mă recunosc lăuntric în acest proces de

trădare totală a neamului, deși nu exclud faptul că o parte din vină o port și eu. În situația aceasta am întâlnit în ultimii ani nenumărați români, oameni care nu înțeleg cum poporul nostru atât de frumos în virtuțile lui, nu puține, a ajuns atât de rău.

Unde este ospitalitatea și omenia, unde este bucuria de a-l întâlni pe celălalt, care îi uimeau pe toți străinii care au poposit în trecut pe meleagurile noastre? Unde este cumințenia și buna cuviință care-l făcea pe român să-și cunoască totdeauna locul și să nu jinduiască la lucrul altuia, fiind unul dintre puținele popoare din lume care nu au dus războaie de cucerire? Unde este dragostea față de pământ și natură a țăranului și păstorului, care toată viața lor nu știau altceva decât să muncească, să-și crească copiii și să dea slavă lui Dumnezeu pentru toate? Unde este spiritul de jertfă care a făcut să moară milioane de români pentru a-și apăra neamul, pământul și credința de-a lungul veacurilor până recent, în Primul și al Doilea Război Mondial?

Sunt prea multe întrebări ca să găsim răspunsul numai în trădarea conducătorilor noștri sau în forțele disolutive care, din afara țării, și-au spus cuvântul în distrugerea unui important concurent

sau a unei potențiale puteri aici, la granița cea mai înaintată a Occidentului. Cred că trebuie să căutăm cauza undeva mai profund, în ceea ce a reușit să facă comunismul din poporul român, și apoi să căutăm să vedem cum, în societatea de după '90, cultura hedonismului, divertismentul și consumismul au desăvârșit procesul.

Desigur, ca ideologie pur antihristică, comunismul a făcut multe rele popoarelor pe care le-a înrobitor de-a lungul timpului. Mai întâi a atacat – cu o ură proprie numai diavolului! – credința în Hristos. Pe urmă, a luptat pentru demolarea tuturor ierarhiilor sociale, culturale și religioase. A interzis adunările de orice fel în afara celor de partid, conducând astfel la distrugerea comunităților, dar și a tradițiilor, care și-au pierdut astfel contextul manifestării și transiterii lor mai departe. Practic, comunismul a urmărit să-l deșădăcineze pe român, pentru a-l transforma în „omul nou”, potrivit chipului antihristic pe care îl diviniza.

Dar toate acestea, comunismul le făcea în numele poporului. Pământurile țăranilor și casele boierilor, tot ce era proprietate și moștenire din veac, erau confiscate și, cum se spunea, „redate poporului”. Paradoxal, de parcă poporul nu era format din toți cei care erau victime ale raptului. Astfel că, în conștiința celor mai mulți, victime ale unui proces psihologic extrem de pervers, poporul în numele căruia se făceau toate acestea devenea dușmanul principal al românului. Desigur, bolșevismul și, mai concret, sovietele se aflau inițial în spatele acestui proces care urmărea confiscarea bogățiilor popoarelor pe care le stăpâneau, însă, în timp, oamenii au uitat acest lucru, rămânând doar cu conștiința că genericul „popor” este dușmanul principal al românului, un om născut liber atât prin firea lui moștenită din negura veacurilor de la traci și daci, cât mai ales prin Ortodoxie, singura care îi conferă omului sentimentul absolut al libertății, pentru că numai ea îl poate elibera complet de patimi și-l poate uni viu cu Dumnezeu.

Așadar, după '90, dușmanul împotriva căruia s-au pornit românii nu a fost decât tot ceea ce era

asimilat „poporului” în numele căruia s-a răpit pământul, „poporul” în numele căruia s-au restrâns libertățile, „poporul” care era bogat în contul proprietății statului, „poporul” care îi intoxicase pe români cu un naționalism asimilat comunismului și cultului personalității, care îi îmbolnăvise cu „Cântarea României” – o schimonosire kitchoasă a tradițiilor minunate ale neamului nostru.

SINGURA REVOLUȚIE ESTE CEA LĂUNTRICĂ

Eliberarea de sub regimul politic comunist a însemnat astfel semnalul revanșei pe care românii trebuiau să și-o ia împotriva dușmanului lor cel mai mare. Astfel că, dominați de instincte, dar și dirijați de conducători și, poate, de străinii din spatele lor, românii au început să atace și să distrugă tot ceea ce însemna proprietatea tuturor, tot ceea ce „poporul” asimilat comunismului le făcuse în trecut. Pe acest fond, orice doctrină antinațională, antiromânească a fost acceptată, dacă nu și bine-primită, căci, într-o retorică proprie, spuneau că astfel se luptă împotriva regimului comunist. Chiar și împotriva Bisericii Ortodoxe s-a încercat o asemenea strategie, asimilată fiind aceluiași dușman colectiv. Se ajunsese să se sugereze și chiar să se afirme că ortodocșii sunt comuniști, căci au făcut pact cu aceștia, în timp ce greco-catolicii nu, căci ei au fost persecutați.

Ce s-a uitat însă – iar aceasta pentru că imediat după '90 am devenit prizonierii *talk-show*-urilor și ai destrăbălării mediatice – era tocmai faptul că principalul dușman al comuniștilor a fost însăși Biserica lui Hristos. Și că, dacă voiam să ne eliberăm de comunism, să-l stărpim din cetate, nu puteam să o facem altfel decât curățindu-l din inimile noastre.

Din păcate însă, prin genericul „popor”, printr-o manipulare perversă a mass-mediei, a celor care ne sunt străini și vrăjmași, dușmanul nostru a devenit tot ceea ce putea susține ființa neamului, interesul general al nostru, al tuturor, iar prin extensii din cele mai perfide,

românul cel mai de aproape sau mai de departe al nostru. Împotriva acestui dușman s-a dus cel mai dezlănțuit și mai dement război în ultimii 30 de ani, sub privirile aprobatoare sau cu contribuția semnificativă a mulțimii.

În același timp, s-a insinuat în mentalul colectiv ca și prieten al nostru tot cel care hrănește *ego-ul* și patimile, care fuseseră sădite în inimile noastre prin însuși regimul și ideologia comunistă. Astfel că postcomunismul neomarxist al ultimilor ani a continuat pe alt plan, mult mai dezvoltat, lucrarea de reeducare a comunismului, de alienare a ființei sale – lucru pe care l-am înțeles cam târziu. Acolo unde comunismul tradițional se oprise, se blocase, din cauza lipsei de inventivitate ideologică, neocomunismul a continuat cu mijloace mult mai rafinate, cultivând patimile și disprețul sau ura față de tot ceea ce, prin valoare și ierarhie, ar putea să li se împotrivescă.

Nu, Revoluția nu a constituit pentru noi o eliberare, atâta timp cât nu am înțeles că dușmanul nostru, comunismul, nu a fost altceva decât o doctrină antihristică, cum este și cea a neomarxiștilor ideologiei de gen de astăzi. Nu am înțeles că Dumnezeu este singurul prieten al omului, iar dacă pe Dumnezeu nu-L avem ca apropiat, ca aliat, vom fi înrobiți de stăpânitorii lumii acesteia. Nu am înțeles că răul este cu adevărat periculos atunci când se sălășluiește în inimile noastre, iar nu atunci când ne oprimă din afara noastră. Nu am înțeles că singura revoluție este cea lăuntrică, prin curățirea de patimi, de toate gândurile întinate și pline de ură ale lumii și prin sălășluirea în noi a harului dumnezeiesc. Nu am înțeles că Hristos S-a rugat pentru lume, S-a jertfit pentru mântuirea acesteia, a tuturor, iar noi nu-I putem urma dacă nu avem aceeași cugetare, aceeași dispoziție de jertfă pentru ceilalți.

De altfel, aici este secretul căderii poporului român, pe care cu durere o constatăm astăzi. Celălalt, aproapele, neamul în ansamblul lui, cuprins în marea simfonie a celorlalte neamuri, nu este dușmanul nostru, căci pentru el S-a jertfit

Hristos. Făcând ceva pentru celălalt, de fapt, la nivelul cel mai profund, pe tine te ajuți să te eliberezi de egoism și de patimi, urmându-L pe Hristos. Iar aceasta nu se poate întâmpla dacă nu învățăm să ne rugăm nu numai pentru noi, ci și pentru ceilalți, pentru neamul nostru, pentru oamenii de pretutindeni, căci toți suntem zidiți după chipul lui Dumnezeu, toți avem înlăuntrul nostru nevoia de a fi în comuniune în dragostea Lui, chiar dacă nu știm sau nu înțelegem aceasta.

Aceasta este doctoria de care au nevoie românii astăzi pentru a depăși ura endemică ce s-a răspândit între noi, pentru a ne vindeca de bolile cele multe care ne-au desfigurat chipul de români și de oameni. Nu credem, nu știm să fie o altă soluție la toate problemele noastre, căci numai urmând această cale vom participa la restaurarea unității pierdute, la refacerea trupului bolnav, care trage să moară, al neamului ortodox român.

De unde ar trebui să începem? Poate de la a înceta să-i mai criticăm pe alții și a căuta mai mult la propriile noastre neputințe. De la îndepărtarea de tot duhul *mass-mediei*, al lumescului, prin adâncirea mai mult într-o viață de rugăciune, în care privirea să ne fie concentrată mai mult la Dumnezeu. De la împreună-pățimirea cu durerea nesfârșită, cu suferința mută din sufletele oamenilor de pretutindeni, care nu mai au nici un temei, nici o nădejde, care nu L-au cunoscut pe Dumnezeu. Și, desigur, ar trebui să începem de la a-I vorbi mai mult lui Hristos și Maicii Sale despre durerile lumii noastre, cerându-Le să ne ajute să ne salveze. Rămânând singuri și egoiști, s-a văzut unde am ajuns, nu atât din cauza celor din afară. Să încercăm să mergem pe calea aceasta a lucrării fiecăruia împreună cu Dumnezeu pentru toți, pentru întreaga lume, înainte de a mai critica și a spune că nu mai avem nici o șansă ca neam.

Poate că, într-adevăr, aceasta este ultima șansă. ■

Virgiliu Gheorghe

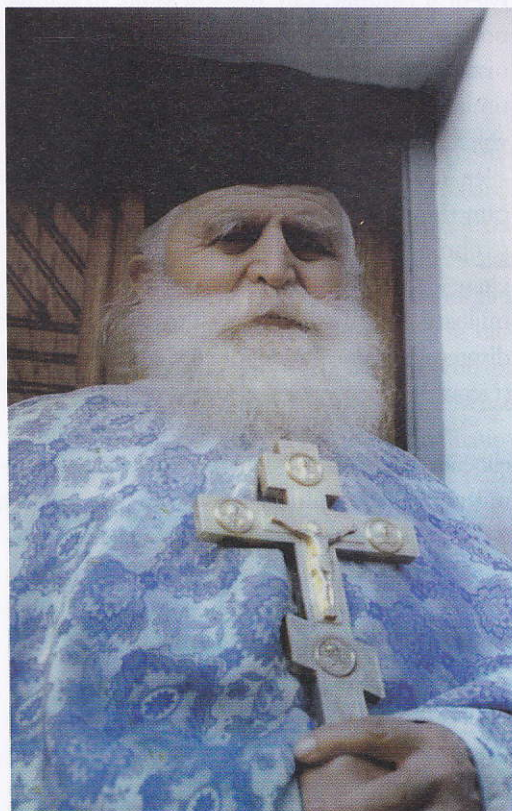
PĂRINTELE LAVRENTIE ȘOVRE DE LA FRĂSINEI
† 20 IULIE 2002

„Cea mai mare minune este schimbarea omului”

Vine o vreme când fiecare dintre noi se socotește pe sine, să vadă ce lasă în urmă. Unii vor lăsa avuții, alții copii, sau poate moșteniri culturale și științifice prețioase; unii vor fi umplut lumea cu vorbe ce au zburat în văzduh ori s-au așternut pe hârtie. Părintele Lavrentie te întreba adesea: „Ce ai adunat poți muta Sus?”. Aceasta era proba ultimă a valabilității unei osteneli.

În ce-l privește, Părintele Lavrentie este dintre cei care a născut și a lăsat în urmă Viață - o Viață ce nu va înceta nicicând să nască Viață, aducând neîncetat și alte vieți la Ceruri. **(A.G.)**

S-a născut pe 5 septembrie 1923 într-un sat din Maramureș. Părinții săi, Lazăr și Paraschiva, nu erau de neam mare, ci oameni de mijloc, agricultori, cinstiți și cu frica lui Dumnezeu. Tatăl lui era un bărbat tăcut, gospodar și credincios. Iată cum îl descrie Părintele Lavrentie: „Dumnezeu să-l ierte pe tatăl meu. Era un om plin de viață. Trecuse prin multe greutăți. Când a început

„Numai cei ce se silesc pun mâna pe Împărăție!” (Părintele Lavrentie)

Primul Război Mondial a fost luat pe front. În prima zi a fost eclipsă de soare, iar tata se uita cu binoclul la soare, zicând: «Sigur va dura 3-4 ani războiul acesta și nu știu dacă vom scăpa cu viață. Să ne spovedim și să ne împărtășim! La coasă tot mai rămân fire de iarbă după ce cosești; cred că, tot astfel, coasa morții nu ne va secera pe toți, dar cei care mor să moară măcar împăcați

cu Dumnezeu». Și așa a fost, mulți dintre camarazii lui au murit spovediți și împărtașiți, iar el a stat patru ani în Franța și Iugoslavia, alegându-se doar cu o singură rană la șold”. După război, Lazăr s-a întors acasă și s-a hotărât să se însoare cu o fată credincioasă și harnică. După multe rugăciuni, a găsit-o chiar în satul lui pe Paraschiva. Această binecuvântată pereche, petrecând în dragoste, cu bună credință în însoțirea legiuită, împodobiți cu bune obiceiuri, ca milostenia, posturile, nelipsirea de la biserică, s-au învrednicit a odrăsli acest rod.

Nașterea Părintelui Lavrentie s-a datorat rugăciunilor stăruitoare ale maicii sale. Pentru un timp, Lazăr și Paraschiva au avut o singură fată, pe Maria, pentru care pricină soția era dosădită de bărbatul său, care-și dorea și băiat. Văzând acestea, Paraschiva s-a rugat lui Dumnezeu cu duh smerit, și nu după multă vreme a născut prunc de parte bărbătească. La opt zile de la naștere a fost botezat cu numele de Gavrilă, deoarece hramul bisericii din sat era „Soborul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril”. Astfel, părinții și-au încredințat pruncul ocrotirii Sfântului Arhanghel Gavriil.

„NE EDUCA PRIN PROPRIILE-I FAPTE”

Despre maica sa, Părintele Lavrentie mărturisea: „Ne-a crescut în înțelepciune și ne educa prin propriile-i fapte. Se ruga ea, ne rugam și noi. Postea ea, posteam și noi. Se ducea la biserică, toți mergeam cu ea. Pentru ea, noi, copiii, eram un dar al lui Dumnezeu. Știa că femeia se mântuiește prin nașterea de fii. Știa că pruncii alcătuiesc cea mai mare bucurie și adevărata temelie a familiei, că nașterea de copii întărește și desăvârșește căsnicia”. Primii trei copii ai acestei minunate familii vor urma calea monahală: Maria, Gavrilă și Paraschiva.

Părintele și-a petrecut copilăria în liniștea satului, foarte aproape de natură, născându-se în el dorința de însingurare. „Îmi plăcea să

merg deseori cu vacile la păscut împreună cu bunicul meu, Gheorghe. La umbra pomilor rămâneam ascultând întâmplări minunate din viețile Sfinților, povestite de moșul meu, apoi mă retrăgeam singur, cufundându-mă în cugetări”.

Adesea prefera liniștea naturii mai degrabă decât zarva jocurilor copilărești: „Copiii satului se jucau vara în nisip și în râul Boja din apropierea satului, spunând cuvinte urâte, ocărându-se unul pe altul, dar mie îmi plăcea să stau singur ori cu tatăl meu, urmându-l la treburile gospodărești. Puțin ieșeam cu ceilalți copii și repede mă întorceam în curtea casei, nemulțumit de neorânduiala de pe uliță. În fiecare duminică mergeam cu Părintele satului, Gheorghe, și aprindeam candelile în bisericuța săracă, cu hramul «Sfinții Arhangheli». Acolo îmi plăcea să întârzii, rugându-l pe Părinte să-mi povestească tot ce știa despre sfinții pictați pe pereții sfântului locaș. Nu mă mai săturam să-l ascult despre Noe, Avraam, Iacov și visul lui, ori despre Iosif cel vândut de frații săi la ismailiteni, despre Samson sau David, care cu praștia l-a răpus pe uriașul Goliat. Când am ajuns la vârsta de șapte ani, am fost dus la școala primară, unde am fost foarte cuminte, învățând bine, comportamentul meu făcând impresie bună dascălului meu. Umblam mai mult desculț, cu hainele curate, foarte serios, tăcut, purtându-mă față de toți cu bună cuviință. Din păcate, am făcut doar patru clase. Toți mergeau la școală, dar eu mergeam cu tata la muncă, iar în duminici la biserică, unde aprindeam candelile. Când rămâneam singur, îmi plăcea să stau acolo până când se înnopta, rugându-mă precum știam”.

La vârsta de șaisprezece ani ajunsese un flăcău frumos, înalt și bine făcut. „În anul mântuirii 1939, am ținut postul Sfintei Marii, făcând rugăciuni stăruitoare pentru ca Dumnezeu să-mi dezvăluie voia Sa cu mine.

M-am gândit că Evanghelia care se va citi la Sfânta Liturghie din ziua Adormirii Maicii Domnului, pe aceea să o urmez, și astfel, pe data de 14 august, m-am hotărât să plec la mănăstirea Rohia, pentru a mă spovedi și a afla voia lui Dumnezeu pentru mine”.

„MARIA PARTEA CEA BUNĂ ȘI-A ALES...” LUCA 10:42

În dimineața zilei de 14 august, își scoase iconița din sân și începu a rosti cu evlavie o rugăciune, făcu și trei metanii spre răsărit, lipindu-și cu sfințenie fruntea de podeaua cămăruței sale, luă binecuvântare: părintească de la mama sa și plecă cu credință pre Rohia. După 20 de kilometri de mers pe jos, ajunse la mănăstire. A stat la priveghere, apoi s-a spovedit și s-a întors în odaia sa, unde, deși obosit de cale, somnul parcă fugise de la el. Ieșind afară, își făcu cruce și spuse: „Dumnezeule, dacă binevoiești, eu voiesc să mă jertfesc cu totul Ție și tot ce-i mai scump al meu ca o ardere de tot Ție să-ți dau!”.

A doua zi, în zori, Gavrilă stătea într-o strană și se ruga din tot sufletul. Ființa lui se adunase din împrăștiere atât de mult, încât totul în jurul lui se învăluisese în tăcere, auzindu-și numai propria rugăciune. Iată că se citi și Evanghelia zilei. Auzind cuvântul: „Marto, Marto, te silești și te îngrijești de multe, dar un singur lucru trebuiește. Maria partea cea bună și-a ales, care nu se va lua de la ea” Luca 10:41-42, o bucurie cerească îi cuprinsese întreaga ființă. Se scuturase din mintea lui grijile trecătoare și deșarte ale vieții, din ochii săi se șterseră privesțile vrednice de plâns ale stricăciunii omenești. Începu să plângă de fericire că aflase voia lui Dumnezeu, aceea de a-și închina viața prin slujirea în chipul monahicesc.

Doi ani, din 1940 până în 1942, s-a pregătit pentru viața monahală. Numai Dumnezeu știe ce posturi și ce privegheri a ținut în perioada aceasta. Citea zilnic Sfânta

Scriptură, zăbovind până către miezul nopții. Începuse să mănânce tot mai puțin. Când se ducea cu tatăl său la lucru, luna, miercurea și vinerea nu mânca nimic până seara. Noaptea se scula în taină pe întuneric și se ducea în fața icoanelor să se roage. Mama sa, văzând toate acestea, nu-l oprea, dar plângea pe ascuns, pentru că-i părea rău ca singurul ei băiat să se călugărească.

Când a hotărât să plece la mănăstire, Gavrilă i-a spus maicii sale: „Mamă, dacă tu nu vrei să plec, eu renunț la călugărie!”. Iar mama sa i-a spus: „Fiule, dacă te-ai hotărât, du-te! Dumnezeu să te păzească!”.

„NU ȘI-A MAI ÎNTORS PRIVIREA ÎNAPOI” LUCA 9:62

A intrat călugăr la mănăstirea Toplița, care avea hramul „Sfântul Ilie”. După patru luni a fost îmbrăcat ca frate. Starețul, văzându-i dragostea și râvna, l-a pus mai mare peste ceilalți frați. Dar la Toplița a stat puțin, doar jumătate de an, căci călugăriile erau supravegheate de catolicii maghiari. Auzind că în Oltenia există o mănăstire unde femeile nu au voie să intre, dornic de o viață despătimită, s-a hotărât să treacă clandestin hotarul în România. Granița era bine păzită de santinele maghiare care, pe cine prindeau, îl arestau și, în bătai de neînchipuit, îl duceau legat la Belgrad. După mai multe peripeții, avea să ajungă la Mănăstirea Frăsinei, unde se păstra rânduiala lăsată de Sfântul Calinic de la Cernica. Mănăstirea a fost totdeauna un liman duhovnicesc, o oază a trăirii mistice. Aici se unește specificul pașian cu modul de a fi al poporului român.

Era în anul 1944 când a trecut pragul mănăstirii. Din prima zi a fost uimit de chipul Starețului Simeon, un bătrân ieșit parcă din filele Patericului. Cerându-i binecuvântarea, tânărul îi spuse dorința sa a de a urma calea monahală, iar starețul, după cum obișnuia, l-a pus la încercare, trimițându-l să